



מ"ת 28019/03/20 - מדינת ישראל נגד טארק נטור

בתי המשפט

מ"ת 28019-03-20

בבית המשפט המחוזי בירושלים

תאריך: ט"ז אייר תש"פ, 10 מאי 2020

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המבקשת

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב

טארק נטור

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד רות קודינסקי (פרקליטות מחוז ירושלים, פלילי)

ב"כ המשיב - עו"ד וליד שנאן

המשיב - טארק נטור, באמצעות העברת קול דרך מכשיר הטלפון, כאמור בסעיף 16א(א)(1)

לחוק המעצרים, כפי שתוקן בתקנות שעת החירום (דיוני מעצרים), התש"פ-2020.

המשיב נמצא בבית המעצר "ניצן" ומאזן משם לדיון, לאחר שהוא מזדהה באמצעות שמו ומספר

הזהות שלו 300348075.

מתורגמנית בית המשפט, איה

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים; על פי כתב האישום מיוחס למשיב רצח בנסיבות

מחמירות, ניסיון רצח ונשיאת נשק.

2. כתב האישום

לא נמצא טעם להביא את כל האמור בכתב האישום ואסתפק במתן ביטוי לתמצית לדברים. אעשה כן תוך

חלוקת האירוע נשוא כתב האישום למספר שלבים, דבר שאף יקל על הבנת הדיון במעלה הדרך.

א. סעיף 1 לפרק העובדות של כתב האישום מלמד, לשיטת המבקשת, על הרקע שעתיד היה

עמוד 1



באותו לילה מר ונמהר להוביל להתרחשויות שבסופן מצא המנוח, רג'יב סנדוקה בן כ- 89, את מותו. ביום 10.8.19, סמוך לשעה 17:00, התגלע ויכוח בין המשיב לבין חסין סנדוקה, שהוא בנו של המנוח. הרקע לוויכוח: בקשת חסין הנ"ל מהמשיב שיזיז את האופנוע שלו שחנה בחזית תחנת המוניות השייכת למנוח ובניו. המשיב סירב, ובעקבות זאת התפתחה תגרה.

ב. במהלך התגרה הוכה המשיב ונחבל בראשו, ועם תום האירוע הגיע לבית החולים ברמאללה, טופל ונחבש בראשו.

ג. על פי סעיף 3 לכתב האישום, באותו ערב הגיע המשיב למשטרת רמאללה והגיש תלונה נגד בני משפחת סנדוקה, שכזכור, המנוח נמנה עמם; בני משפחת סנדוקה אף הגישו תלונה נגדית נגד המשיב.

ד. על פי הסעיפים הבאים שבכתב האישום, בשעות הבאות תכנן המשיב את נקמתו. לפי סעיף 6 לפרק העובדות, בסמוך לשעה 01:00 [למחרת, היינו 11.8.19], הגיע המשיב לרמאללה עם אחרים ברכב לבן מסוג מאזדה ללא לוחית זיהוי וירה לעבר בני משפחת סנדוקה ממרחק קצר.

ה. המנוח נפצע ממספר קליעים בצווארו, ביד ימין ובעכוז והוא אושפז במצב קשה. בחלוף זמן מה חלה החמרה במצבו וביום 22.9.19, עקב זיהום, נפטר. במהלך האירוע אף נפצע מירי בירכו ובבטנו אמג'ד סנדוקה, מבני משפחתו של המנוח.

3. מספר הערות מקדימות לדין הראייתי

א. כהערה מקדימה לדין הראייתי מצאתי לפתוח במתן ביטוי לתמונת המצב הראייתית הכוללת. בפני בית המשפט ראיות רבות, מסוגים שונים וממקורות שונים. ממספר טעמים, גלומים, אכן, קשיים בחלק מהראיות. לסיבה העיקרית לכך אתייחס מיד. ואולם, דומני שתתרום לבהירות



הדיון מסקנתי, כי לעצם העובדה שעל הפרק מארג ראייתי סמיך המורכב, כאמור, מראיות רבות שמקורן שונה וטיבן שונה, משקל מכריע. גם אם בחלק מבין הראיות גלום קושי (וכאמור, קיימות אכן ראיות כאלה ועל הקשיים אף הצביע בצדק רב ב"כ המשיב), אין בכל אחת מבין הראיות שניתן לומר זאת עליה, כדי למוטט את המארג הראייתי. לשון אחר: יש במארג הראייתי הכולל כדי לכסות על החסרונות הנקודתיים שמצויים, אכן, בחלק מהראיות. מסקנת בית המשפט לא תושלת, אפוא, על ראייה אחת, אלא, בפרט בנסיבותיו של הליך זה, על התמונה הכוללת. למסקנתי זו אשוב על רקע הדיון הפרטני בראיות השונות, בדיון המסכם של החלטה זו.

ב. אחד הטעמים העיקריים לקשיים בחלק מהראיות נובע מכך, שבתחילה נעצר המשיב ונחקר ברשות הפלסטינית. שהה הוא במעצר שם מספר חודשים. שוטרי הרש"פ אף פורטו כעדי תביעה, נושא שאף אליו אדרש בנפרד. מכל מקום, ליבת חומר הראיות מקורה בחקירה שהתבצעה על ידי משטרת ישראל, לאחר שהועבר המשיב לכאן מהרש"פ [הובא לידיעתי שלצורך זה אף נדרש הסנגור להגשת עתירה לבג"צ שכשלעצמה, אין היא מעניינתו]. מכאן, שבוצעה החקירה בישראל בשיהוי של מספר חודשים, לא רק בשל העיכוב בפתיחת החקירה בישראל, אלא, גם, ובפרט, בשל החקירה שהתבצעה ברשות הפלסטינית, וההגנה אינה נכונה לתת אמון בחקירה זו [במסגרתה גם הודה המשיב, ולדבריו בנסיבות בהן לא אוכל להכיר בהודאה זו]. למעשה נטען לחקירה אחרי חקירה, כשהחקירה התקפה לענייננו היא החקירה שהתבצעה בישראל, שהיא מאוחרת לחקירה מוקדמת ברשות הפלסטינית, על כל המשתמע מכך. במאמר מוסגר יצוין, שגם בחקירה בישראל מסמן הסנגור שני שלבים: שלב ראשון, שבעקבותיו שוחרר המשיב; ושלב שני, לאחר התפתחויות ראייתיות נוספות, שבעקבותיו נעצר מחדש, ומשלב זה כבר הגענו עד הלום. מכל מקום, פשיטא, שלענייננו נתונה חשיבות רק לשאלה האם עתה קיימת תשתית ראייתית (לכאורה) לחובת המשיב, וראיות חלקיות, ככל שהיו בשלבים קודמים, אינן עוד מעניינות. עם זאת, מדרך העולם לא ניתן יהיה להתעלם לחלוטין מלדון בשאלות הנובעות מחקירת המשיב ברשות הפלסטינית.

ג. במהלך הדיונים שנערכו בפרשה זו התייחסו באי כוח הצדדים לראיות בסדר בו בחר כל אחד מהם. ואולם, דומני, שהנכון יותר הוא לדון בראיות על פי שלבי הפרשה וכפי סדר הדברים



שפורט בהתייחסותי לכתב האישום. יתרום הדבר לבהירות הדין.

4. שלב הרקע

א. התגרה שבה אף נפצע המשיב אינה כלל במחלוקת. בין היתר לומדים אנו עליה מפי המשיב עצמו:-

"לפני החג שניים ממשפחת סנדוקה אמרו לי להזיז את האופנוע שלי ולא הזזתי אותו כי הוא חנה בפתח של החנות שלי ולא הפריע לאף אחד. הם תקפו אותי אולי 15 אנשים ממשפחת סנדוקה וחברים שלהם.. הרביצו לי באלות ברזל ואחד מהם הרביץ לי בג'נט של רכב על הראש... נפתח לי הראש מקדימה לאחורה. ולקחו אותי אנשים מהרחוב לבית החולים. תפרו לי את הראש וטיפלו בי בבית החולים רמאללה. אחרי כן הלכתי להגיש עליהם תלונה במשטרה הפלשטינית ואחד מאלה שתקפו אותי התלונן עלי גם כן" [הודעתו מיום 23.12.2019, שורות 7-12].

ב. חשובה מכך שבעתיים המסקנה, שככל שיש מקום לשאלה האם היה למשיב מניע לבוא חשבון עם המנוח ו/או בני משפחתו, יש בתגרה כדי להצביע על מניע זה. בידוע, ששאלת קיומו של מניע אינה תנאי למסקנות בדין הישראלי, ואולם במקביל קיימת פסיקה למכביר התומכת במסקנה שיש בקיומו של מניע כדי לחזק את התשתית הראייתית. ומניע, כאמור, קיים.

ג. ובהמשך לאמור: לא זו בלבד שיש מניע, אלא שגם סמיכות המועדים, כמעט וניתן לומר עליה, שהיא מדברת בעד עצמה. מועד התגרה אינו במחלוקת, ומועד האירוע, כשמונה שעות לאחר מכן, גם הוא אינו במחלוקת.

ד. עובדה רבת חשיבות נוספת הינה שבתגרה נפצע המשיב ונחבש בראשו, וכן בידו הימנית. עובדה זו - מוסכמת, ונתמכת באסמכתאות רפואיות. בהודעתו מיום 10.1.20 של ד"ר מועתז סלימאן, מבית החולים מקאסד, סיפר הנ"ל כי: **"טארק הגיע אלי לפי הדוח ב 11/8/19 שעה 11.35. הוא כאשר הגיע היה לו חתך בראש, היה לו ביד ימין הרבה מכות.. היה לו חתך בראש עם תפרים שתפרו לו לפני בבית חולים ברמאללה"** [שורות 2-6],



ובהמשך הוסיף: "החלפנו לו תחבושת בראש. אחר כך הלך הביתה עם תרופה ועם מתלה ליד ימין" [שורות 11-12]. בכל הקשור לשאלת זיהוי היורה, נועדה לפרטי פציעותיו, ונכון יותר לומר - לחבישותיו, חשיבות יתירה.

5. הדרך לזירה באשמורת הלילה והודעות בני דודו של המשיב

א. ראשית אזכיר שעל פי כתב האישום נדרשות לשלב זה ראיות לנסיעת הנאשם לכיוון מקום עסקם של בני משפחת סנדוקה לאחר חצות, במזדה לבנה ללא מספר, וכשהוא חבוש בראשו.

ב. על שלבי המעטפת, היינו השלב המקדים וההתרחשויות לאחר האירוע, בפני גרסת שני בני דודיו של המשיב. אמנם, לא נכחו הם באירוע הירי, ועם זאת, להודעות אלה ערך ראייתי רב בהבנת השתלשלות הפרשה, בביסוס מקומן של המכוניות השונות באירוע, במציאת האקדח (עיין - להלן), ובדברים שקלטו מהמשיב עובר לאירוע, הוא הנושא שבמוקד פסקה זו. יוטעם, שעל הפרק עדים, שללא ספק, אין קשר ביניהם למשפחת סנדוקה, ואם למרות קרבתם נקטו הם כלפי המשיב בגרסאות מסבכות, לכך ערך ראייתי כחיזוק לסנדוקה.

ג. בן הדוד אחמד (בעלי ההונדה)

1. בהודעתו מיום 26.12.19 מאשר כי הגיע לחנותו של המשיב לאחר ששמע על התגרה ולאחר שנמסר לו כי המשיב פונה לבית החולים, נסע לשם עם רכבו, "הונדה סיווק צבע לבן" [שורה 8]. בבית החולים פגש את אביו ואת אביו של המשיב. לדבריו, ומפאת השעה שהיתה קרובה לסיום הצום, "נתתי את מפתח הרכב שלי ההונדה סיווק לבנה לאבא שלי ואמרתי לו תמסור את המפתח לטארק על מנת שיהיה לו איך לחזור הביתה" [שורות 14-15]. בהמשך, ומשחלף הזמן והמשיב לא חזר עדיין, חזר הוא לבית החולים ומשם, נסע לתחנת המשטרה, לאחר שנמסר לו שהמשיב נמצא שם. על פי הודעתו זו, "לא ראיתי את טארק ולא קיבלתי את הרכב" [שורה 31].



2. בתרגיל חקירה שנערך באותו היום (25.2.20), אישר אחמד כי יש לו **"חלק מסוים בסיפור"** וכי ההקלטות שהושמעו לו (ועניין, ראה בהמשך), הן מתוך רכבו. אחמד מאשר כי על פי ההקלטה שהושמעה לו, המשיב נכנס לבית כדי להביא את האקדח ולדבריו, **"הקלטת הרכב מספיק.. הרכב יותר צודק ממני וזה אצלכם"**. בהמשך אישר כי טארק נשא אקדח וכשנשאל מהיכן האקדח, השיב: **"לא יודע, הוא אמר שהיה לו, אמר לי שזה בבית"**. אחמד מוסיף ומאשר בתשאל זה, כי ידע שהמשיב הולך לירות על בני משפחת סנדוקה וכדבריו: **"נכון, ומה אני אעשה. מה אני אעשה"**.

3. בהודעתו מיום 25.2.20 סיפר עוד אחמד, כי:

אחרי שהרביצו לטארק, הלכתי לבית חולים רמאללה אחרי זה למשטרה הפלסטינית... אחרי זה לקחתי אותי [כנראה, אותו - א.ר.] הביתה, אבא שלו אדריס היה איתנו לקחתי אותו למנארה אני חושב, אחרי זה לקחתי את טארק לבית שלו אחרי המשטרה.. אחרי שעזבתי אותו בבית לא היה קשר איתו, אחרי זה לא דיבר איתי ולא אמר לי מה הוא הולך לעשות, לא ראיתי אקדח, לא ראיתי שטארק ירה" [שורות 299-303].

ד. בן הדוד עלא

1. וייתכן שחשובים מכך דברי, עלא, בן דוד נוסף של המשיב, שלבטח יש בדבריו כדי לסבך ממשית את בן דודו, ועל הפרק דברים ממספר הודעות.

2. בהודעתו מיום 7.1.20 מאשר עלא כי תמונות רכב ההונדה שנמצאו בנייד שלו, מתייחסות לרכב שבו ראה את המשיב בלילה של יום הירי [שורה 23], וכי ראה את המשיב בערך בשעה 01:00 בלילה [שורה 25], 'לאחר שהיתה בעיה'. עלא מוסיף כי ההונדה שייכת לאחמד [שורה 38].

3. בהודעתו מיום 24.2.20 מוסיף הוא, כי: **"ירדתי לכביש וראיתי את טארק במקרה"**



בהונדה וזהו. היה פקקים. הלכתי אליו לרכב שאלתו אותו אם הוא צריך משהו. הראש שלו היה עם תחבושת. לא הבאתי לו כלום ולא לקחתי ממנו כלום" [שורות 8-6].

4. בהודעתו מיום 25.2.20, לאחר שהוצגה לו תמונה בה נראים רכב המזדה ורכב ההונדה, מסר הוא ביחס למפגש שקדם להתנקשות: "ברכב הונדה הגיע אחמד, ברכב מאזדה הגיע טארק ועוד שני בחורים, ובטיוטה הגעתי אני ונהג חוסיני, דוד שלי". [שורות 75-76]. לכשנשאל מי עלה לרכבים בסיום המפגש, השיב - "טארק נסע בהונדה לבד, אני ואחמד במאזדה יחד עם עוד שני בחורים שאני לא מכיר, וחוסניני בטיוטה" [שורה 78].

5. עדותו המפורטת של עלא ביחס למפגש שקדם להתנקשות היא רבת חשיבות:-

ישבנו אני וחוסניני ואחמד ובחור אחד לא מכיר את שמו. ישבנו אצל חוסניני, הגיע טארק לא זוכר שעה בדיוק מתי הגיע. היה עצבני. ישב איתנו קצת והגיע עוד בחור, חבר שלו. טארק ישב ניסיונו להרגיע אותו כדי שלא יעשה בעיות עם משפחת סנדוקה, אחר כך טארק עלה עם 2 חברים שלו במאזדה ונסעו לא יודע לאיפה. לא יודע מה קרה בדיוק. אני נסעתי אני וחוסניני בטיוטה אחרי זמן קרוב ל 10 דקות, עברנו אזור שרפה, איפה משפחת סנדוקה, זה היה לפני הירי בכמה דקות, לא ראינו שיש בלגן שם. המשכנו ישר לכיוון הרמזור, ואז הלכנו לכפר עקב, וראינו את המאזדה והונדה במפגש. עצרנו. ראינו את הבחורים [שורות 90-95].

6. בתרגיל חקירה שנערך לו ביום 25.2.20 חזר עלא וסיפר:

ישבנו עם ויסקי ערב חג אני ודוד שלי יושבים... והכל בסדר. פתאום הוא נכנס. נבהלנו. טארק הוא היה עצבני, עם תחבושת בראש, ניסיונו להרגיע אותו יא טארק תירגע. רוצה שירגע. כולם חיפשו אותו. טארק יכול להרוס. משעה 23:00 לא יכולתי לעצור אותו, התפללתי שאם יחמוק לי מהיד שילך ולא ימצא אף אחד, אין אחד שלא היה לו בעיות. היה לי בעיות עם 5 משפחות, נכנסו, רש"פ לפתור את זה, לא היה סכין, אפילו מקסימום מקל, לא רוצה לרצוח.. ניסיתי למנוע מה שאני יכול, הוא ברח ממני, הלך עם 2 בחורים במאזדה.. שניים



חברים שלו מרמאללה, אני לא מכיר אותם, אלה חברים שלו תשאל אותו, תן לי להמשיך. אני נותן לך. הם נסעו במאזדה. נסענו אחריהם אני ודוד שלי בטיסה... עברנו שם, לא היה כלום. לא היה אף אחד... לפני הבעיה, ב 5-10 דקות, הוא יצא לעשות את הבעיה, לראות מה קרה.. יצאנו בטיסה עברנו שם לא היה כלום.. אמרנו בטוח הוא באזור כי הוא בא לעשות נזק, חזרנו שוב בחזרה, למטה שלנו, ראינו את המאזדה נוסעת לאיבוד במנוסה, ואז הבנו כאילו, זה מובן.. הלכנו לכפר עקב כפי שראית בוידיו, היה הונדה ומזדה חנו, זה מה שקרה. אחרי זה לקח את ההונדה טארק ואני עליתי איתם במאזדה. השארתי את הטיסה. טארק התקשר אלי, תביא לי את הטלפון, תמצא אותו, מצאנו אותו, נתנו לו את הטלפון.

לכשנשאל על ידי החוקר האם ידע מה ארע, השיב: "כן, ברור הדבר מה קרה שם... בהתחלה שמענו שאחד מת, וזה מפחיד, זה מוות. מי מת בדיוק, לא יודעים".

בני הדוד, כאמור, הינם מעורבים המבקשים לתמוך במשיב וככל שיש בדבריהם כדי לסבכו, כאמור לעיל, לדבריהם משקל עודף.

ה. בשעה 20:08 של אותו היום, אף נקלטה ההונדה נוסעת ממדינת ישראל אל האזור.

יש אפוא, תשתית ראייתית להגעת המשיב לזירה, ואף להלך רוחו עובר לירי (ואף לאחריו), ואקדים כבר עתה ואעיר, שהראיות לעצם היותו בזירה במועד הירי, ממילא מתיישבות גם עם הטענה שהגיע למקום.

6. הירי והפגיעות

א. אין חולקין, שלזירה הגיעו מספר אנשים, לא כולם ידועים, ולפחות שני רכבים: המאזדה וההונדה. ראשית אזכיר את ארבעת בני משפחת סנדוקה המפלילים את המשיב. בתמצית הדברים, אחמד סנדוקה בהודעתו מיום 16.12 מזכיר נוכחות של ארבעה אנשים, כאשר אחד מהם (לא המשיב) לובש קסדה. נאהד סנדוקה בהודעתו מיום 31.12.19 אומר גם הוא, שמלבד המשיב היו עוד 3 ומציין גם שהיה המשיב עם קסדה. אהלאם סנדוקה, הכלה, בהודעתה מיום 31.12 מציינת גם היא קסדה. גם האח אימן סנדוקה בהודעתו מיום 31.12



מדבר על אחר, שלבש קסדה. ער אני לכך שיש מעט הבדל בין הגרסאות, ואולם נפסק פעמים לאין מספר שמקום בו על הפרק אירוע קצר, ומה גם שהתרחש לאחר חצות הלילה, אך טבעי שיהיו הבדלים מסוימים בין מה שזכר והעיד כל אחד מהנוכחים.

ב. ראיית חיזוק נוספת הינה מצלמת אבטחה מבנק סמוך. אמנם, אין היורה מזוהה. אך ניתן לראות שירה ביד שמאל, ואך אזכיר שנפצע המשיב בידו הימנית.

ג. לטענת המבקשת יש לייחס משקל גם לעדות נהג המונית, ערוה צואלחה, עד ראייה, לפיה באותו לילה ראה את המשיב עם חבישה על ראשו במאזדה לבנה ללא לוחית זיהוי. ברם, דומני שניתן לאחר קריאת הודעתו לצמצם במעט במשקל דבריו. נחקר הוא בחלוק למעלה מארבעה חודשים, וחשוב מכך, היה הוא בדרך לבקר את בני משפחת סנדוקה, ללמדנו, שיש קושי לראותו כעד אובייקטיבי. לפיכך, גם אם אמצא בעדות זו חיזוק לטענות המבקשת, על הפרק חיזוק מוגבל במשקלו. עם זאת יודגש בדברי העד שראה את המשיב כשהוא חבוש בראשו ובמאזדה לבנה ללא לוחית זיהוי. חשיבות הדברים - רבה. אזכיר שגם אמג'ד סנדוקה מזכיר מכונית ללא לוחית זיהוי.

ד. בנקודה זו עלה בידי המבקשת ללמד גם על עד ראייה אובייקטיבי לחלוטין, אמיר מוסטפא, שמסר שתי הודעות [28.12.19 ו- 6.1.20]. אמנם, אין מתאם מלא בין ההודעות, אך, מכל מקום, ניתן ללמוד מעדותו על האירוע. בהודעתו השנייה אף מתקן עד זה את שהשתמע מהודעתו הקודמת שהגיע היורה בקטנוע והסביר שלבש היורה קסדה של אופנוע [בדומה לחלק מבני משפחת סנדוקה].

7. שלב ההימלטות

א. היורה נמלט בתחילה באותה מאזדה, ועבר, כנראה באזור כפר עקב, להונדה של אחמד בן דודו. על כך למדים אנו מהודעות שני בני דודו, אחמד ועלא.



ב. בחומר הראיות מצוי איכון של אחד ממכשירי הסלולאריים של המשיב, לפיו בשעה 2:03 היה באזור רמאללה, ובניגוד גמור לגרסתו. בנוסף תצוינה מצלמות עין הנץ, שקלטו את ההונדה בתאריך 11.8.2019 בשעה 02:07 נוסעת בדרך רמאללה, לדרום.

ג. וחשובה במיוחד העובדה שבהונדה נמצאה תחבושת זרוקה ובדיקת DNA מצביעה על כך שמקור התחבושת במשיב. יוטעם שער אני לחלוטין לטענות ההגנה לפיהן בבדיקה במועד סמוך בהונדה שבוצעה על ידי חוקרי הרשות הפלסטינאית נמצאו מספר חפצים וללא ביטוי לתחבושת זאת, וניתן לקבל שיש בכך במידה ידועה כדי להחליש את משקלה של ראייה זאת. ועם כל זאת, הראיה - קיימת, על כל המשתמע מכך.

ד. גם לשלב ההימלטות, מבין שני בני הדוד, חשובה יותר הודעת עלא.

1. בתחילת גביית הודעתו מיום 1.1.20 (שעה 18:20) ביקש לקבל את הטלפון הנייד שלו שנלקח ממנו ולהציג לחוקר את ההודעה שנשלחה אליו מהמשיב ביום 11.8.19 [שורה 7]. בהמשך, נרשמה הערת החוקר לאחר שעלא הקריא בפניו את ההודעה: "**עלאא הנה במאזדה מהרה תביאו לי אותו אף אחד לא ידוע על המאזות כלום**" [שורות 22-23].

2. בהודעתו מיום 7.1.20 מאשר עלא כי תמונות רכב ההונדה שנמצאו בנייד שלו מתייחסות לרכב שבו ראה את המשיב בלילה של יום הירי [שורה 23], וכי ראה את המשיב בערך בשעה 01:00 בלילה [שורה 25], 'לאחר שהיתה בעיה'. עלא מוסיף כי ההונדה שייכת לאחמד [שורה 38].

8. גרסת המשיב

א. המשיב - מכחיש.

ב. עם זאת, נדרש לציין שברשות הפלסטינאית הודה המשיב, ובהמשך לדיון שהתפתח בשאלה עד



כמה ניתן לייחס משקל להודאה זו, אתן ביטוי לדברי ב"כ המבקשת לפיהם, גם בהינתן הסתייגות ממשקל הודאתו, עדיין אין להתעלם מכך שללא שידע את התמונה הראייתית הכוללת, אישר פרטים שניתן לכנותם כפרטים 'מעין מוכמנים' כגון שירה בידו השמאלית, למרות שהוא ימני, בשל כך שידו הימנית נפצעה.

ג. בחקירתו בישראל נקט המשיב בטענת אליבי, לפיה נסע ממשטרת רמאללה לאחותו תמרה בשעפט. אחיותיו וגיסיו תומכים אמנם בטענתו זו, ואולם, האינטרס שלהם ברור, ואינני בדעה שיכולה גרסה זו לעמוד, כשברקע כל האמור לעיל, לרבות תחבושתו שנמצאה במזדה, כאשר ה-DNA שלו עליה, מחקרי התקשורת, ושאר כל האמור לעיל. אין בהודאתו הסבר לתחבושת שנתפסה בהונדה, לאיכון של מכשירו הסלולרי משלב הבריחה ולסרט ממצלמת ההונדה שאליו אתייחס בהמשך.

9. האקדח שירה - נסיבות תפיסתו, וחווות דעת מז"פ בעניינו

א. עלא היה גם זה, שמצא את האקדח בהונדה ומסרו למשטרה הפלסטינאית. בהודעתו מיום 11.8.19 שנמסרה ברשות, מסר כי באותו היום (11.8.19):

"קיבלתי טלפון מבן דודי שקוראים לו טארק אדריס נאטור שאמר לי ללכת לאזור כפר עקב בכדי להביא לחקירות אקדח בצבע שחור שנמצא שם. הלכתי לכפר עקב ומצאתי את האקדח בתוך רכב מסוג הונדה סביק.. לקחתי את האקדח ונהגתי ברכב מסוג פורד פוקוס ונסעתי לכיוון רמאללה כדי למסור את האקדח לחקירות. ובדרך מול הבית של טארק פגשתי סיור משטרה עם שוטר בשם סקר אלחאג ואז אמרתי לו שהאקדח נמצא איתי ואני רוצה למסור אותו לחקירות ואז מסרתי את האקדח לחקירות. אני לא יודע כלום על האירוע ואני רק הבאתי את האקדח, כפי שביקש ממני טארק" [שורות 2-16].

ער אני לאי בהירות בגרסאותיו אשר לנסיבות בהן התבקש לחפש את האקדח. זאת, באשר בהודעתו מיום 24.12.19 שנגבתה כבר בישראל מסר כי:-

"בתאריך 10.9.19 מינימום אחרי חודש מהאירוע התקשרו אלי ממשטרה פלסטינית אמרו לי לך לקלנדיה יש רכב שבור שם רכב קטן כמו פיאט, יש בתוך הרכב שקית



שבתוכה אקדח, תביא את השקית למשרדים שלנו ברמאללה, בדרך עשו לי מחסום ליד תחנת דלק אזור עוראבי, לקחו אותי אני והרכב והשקית אצלם" [שורות 10-13].

את חילופי גרסאות על אש לשאלה מי ביקשו לחפש את האקדח, נכון לייחס לבעייתיות הגלומה בחלקם בפרשה, וכפי שכבר נידון, כי לצד נכונותם החלקית למסור גרסאות מסבכות כלפי המשיב, סביר שביקשו בדרך זו גם לצמצם בסיכון אליו נקלעו, נוכח מעורבותם, גם אם במידות משתנות, בפרשה. ואולם, לידי, עיקר החשיבות לשלב זה של הדיון, נתונה לחפץ עצמו, ומכאן לזיהוי בתור האקדח שירה.

ב. בפני בית המשפט חוות דעת מז"פ לפיה הכדורים שנורו, כמו גם התרמילים שנמצאו בזירה, נורו מאקדח זה. בשים לב לטענות הסנגור יוטעם, שגם אם הובאו התרמילים לחוקרים על ידי משפחת סנדוקה וגם אם נעשה הדבר בשיהוי, לאחר שהוכח שהיו אלה התרמילים מהם נורו הכדורים שפגעו במנוח, ומאותו אקדח, עדיין על הפרק ראייה רבת חשיבות.

ג. מכאן, שקיימת תשתית ראייתית למסקנה, שעלה המשיב להונדה לאחר הירי, ובהונדה זו נמצא במועד סמוך האקדח שירה ופגע.

10. ההקלטות ממצלמת ההונדה

א. לטענת המבקשת, נמצאה בהונדה מצלמת דרך, בה נמצא תיעוד מיום האירוע, ובה אף נשמע המשיב בדברים שלכל הפחות מסבכים אותו, אם לא מפלילים אותו ממש. אשר לעיתוי אמירת הדברים, היינו לכך שאין ספק שנאמרו הדברים במועדים הרלוונטיים הפנתה המבקשת להקלטת חדשות מרדיו המכונית ממנה למדה המשטרה, לדבריה, שהמדובר באותו יום. זאת, הגם ששעון המצלמה, כנראה, לא היה לגמרי 'מאופס'. הביטוי 'זמן אמת' בחומר הראיות כדלהלן, משקף את הזמן לאחר התאמה שביצעה המשטרה, ונכון לציין זאת.

ב. ולהלן האמירות העיקריות מהמסמך שהוכן על בסיס הקלטה זו, ויודגש שנכללים דברים, הן מהשלב שקדם לירי והן מהשלב שלאחריו:



1. על פי הקלטה מספר 11 (זמן אמת 22:04) נשמע המשיב אומר: "אני הולך למודיעין להגיש תלונה, אם לא סיימנו הלילה אני ירה בו היום. נשבע לך הלילה ארה בו...אני אקח את מה שמגיע לי ביד שלי. נשבע באחותי"

2. על פי הקלטה מספר 12 (זמן אמת 22:21) נשמע המשיב אומר: "אני רוצה לצוד אחד מהם אח של שרמוטה, אירה בו הלילה הבעיה תגמר בבעיה... אני רוצה לצוד אחד.. אני רוצה לבדוק איפה הוא, תביא סכנים, תביא משהו, אני אביא אקדח (מילה לא מובנת) בית".."

3. על פי הקלטה מספר 13 (זמן אמת 22:22) נשמע המשיב אומר: "אני תקפו אותי בכניסה לחנות, תקפו אותי יותר מ 30 איש ואני לבד, נשבע לך בילדים שלי (מילים לא ברורות) אני רוצה לצוד אחד מהם אני אזיין את אמא שלו לפני שאגיע הביתה".

4. על פי הקלטה מספר 14 (זמן אמת 22:27) מתנהלת שיחה בין אחמד, בן הדוד, למשיב:

טארק: אני לא רוצה לקחת משהו גדול, אלא משהו קטן

אחמד: תשמע, תגיד לי מה אתה חושב שנדע מה לעשות ביחד

טארק: מילה לא מובנת, ואשאיר את הנשק איתי

5. על פי הקלטה מספר 18 (זמן אמת 22:33): טארק יורד מהרכב של אחמד וחולף מול המצלמה עם תחבושת לבנה על הראש וחולצה לבנה וניגש לרכב ממול נראה כמו (פורד פוקוס סטיישן), פותח את הדלת של הנוסע, רואים אותו מתכופף ונראה כאלו תופס אקדח ביד ימין ומניח אותו מתחת/על הכיסא של הנוסע.

6. על פי הקלטה מספר 21 (זמן אמת 23:11) נשמע אחמד ברכבו: "מה המצב חאג',



יש משהו איתך? תמסור ד"ש למי שאיתך, טוב בסדר גמור עכשיו אתה מבין אותי, שטארק רוצה הלילה לירות. טוב מחר אני ואתה והוא אנחנו השלושה יש אחד שאנחנו רוצים למשוך (מילים לא מובנות) נירה עליהם על הבית, על המכוניות שלהם ועל הבתים שלהם זה ההסכם ומחר בבוקר".

7. על פי הקלטה מספר 31 (זמן אמת 01:21, מיום 11.8.19) נשמע אחדד ברכבו: "אהה אברהמים שמע טארק ירה על שניים, תשמע טארק ירה על שניים, תתקשר למשטרה שירדו לעין מסבאח, כנראה ברגליים שלהם, לא הבנתי, לא יודע, בכניסה לחנות, העיקר שלח משטרה לעין מסבאח (מילים לא מובנות) זריז". בהמשך, על פי מצלמת הרכב, נעצר רכב ההונדה מול רכב מאזדה שמהבהב לו, ללא לוחית זיהוי. מהמאזדה נפתחת דלת נוסע שליד הנהג ונשמע קול בלתי מזוהה האומר: "לך תעלה טארק". בהמשך, מתקבלת שיחה ברכב וטארק אומר: "אני זיינתי אמא של העולם בי (מילים לא מובנות) אני הולך אני הולך בחיפה, אני זיינתי אמא של העולם". חלפו רגעים וטארק עצמו מתקשר מהרכב: "עלאא אומר לו טלפון שלי השני ברכב זריז תיקח אותו, הטלפון השני שלי ברכב מזדה קח אותו זריז, טוב, .. רק תיקח אותו וזהו, אני זיינתי את אמא של העולם, קח את הטלפון שלי וזהו, קח את הטלפון מרכב. טארק צועק על אלאא קח את הטלפון, אל תשאיר עלי ראיה אל תשאיר עלי ראיה..".

8. על פי הקלטה מספר 32, נשמע המשיב בשיחה עם אשתו, הבוכה ברקע, כשהוא אומר לה: "פוצצתי את כולם לינא". בהמשך, נראה המשיב יורד, חולף מול הרכב והוא אף נראה עם חולצה לבנה וחבישה על הראש.

9. על פי דוח צפייה בצילומים ממצלמת ההונדה, שצוינה כהקלטה מספר 46 (שעה 03:04) "טארק מגיע לחנות, יורד מהרכב, נכנס לחנות, קונה סיגריות צבע אדום וחוזר לרכב. טארק ללא תחבושת על הראש".

מכאן, שהגם שכופר המשיב לחלוטין בראייה זו ובכלל זה, בקולו, ופורטה אף טענה לפיה אם



בכלל, לא ברור ממתי הקלטה זו, עדיין על הפרק ראייה שקשה להתעלם ממנה.

ג. ההגנה מלאה טענות כרימון כלפי ראייה זו, ובין היתר נטען כדלקמן: כי לא סבירה הימצאות הקלטה זו ברכב חדשים רבים לאחר האירוע, ועל הפרק ראייה שבמשך כל תקופת החקירה הפלסטינאית, לא ידע עליה איש; כי אין המשיב מזהה כלל את קולו בהקלטה; וכי התרגום משובש ומקוטע, והובהר שעל הפרק תרגום מצד מי ששמע, ותמלול מדויק בערבית, אין כלל בנמצא.

ד. מבחינת תוכן הדברים, הרלוונטיות שלהם ועצמתם לחיזוק ראיות המבקשת, אינה טעונה כלל הסבר. עם זאת, להסתייגויות ההגנה משקל מצטבר לא מבוטל, ורבות מטענות הסניגור - טעמן, עמן:-

1. כלל ועיקר: עיבוד ותרגום ההקלטה, אינם מוקפדים דיים. נדרש היה בתחילה תמלול מלא של כל שהוקלט באותו יום, בשפת המקור, ובשלב השני - תרגום לעברית. המתמלל נדרש למקצועיות אחת, ותרגום טעון מקצועיות שונה. התנהלות שבמרכז רישום בעברית המתבצע במקביל על ידי מי ששומע, ולמעשה, על ידי מי, שיש במעשיו כדי לשלב באותו זמן תמלול ותרגום, אינה מדויקת ואינה מספקת. אף אין בטחון שלא דילג הרושם על קטעים כפי בחירתו. במהלך הדיון שקלתי בקול רם הוראה לעיבוד מחדש של הדברים, אך באשר על הפרק ממילא ראיות אחרות, ובראייה זו גלומים בכל מקרה קשיים נוספים, החלטתי להניח לרצוני לתת הוראה בכיוון זה למבקשת, דבר שהיה מעכב משמעותית מתן החלטה זו, ופוגע במשיב, בנסיבות שייתכן ואין בהן צורך.

2. אף העובדה שנאספה הקלטה זו ממצלמת ההונדה מספר חדשים לאחר האירוע, תמוהה היא. גם הראיות אשר למועד אמירת הדברים אינו נקי מספקות. מוסכם שהשעון מראה מועדים אחרים.

3. אין, משום מה, חוות דעת מז"פ לעניין זיהוי קול. המשיב מכחיש שזהו קולו. ועל הזיהוי מבקשת המדינה ללמוד בין היתר מעדויות שני בני דודיו הנ"ל שמזהים את קולו. אין כל



סיבה שלא תהא חוות דעת במישור זה.

סיכומה של פסקה זו במסקנתי שעל הפרק ראייה מסבכת ממשית, גם אם כרוכים בה קשיים לא מבוטלים.

11. חקירת הרשות הפלסטינאית

א. בכתב האישום מופיעים שוטרי הרש"פ כעדי תביעה, ומכאן חובתי להתייחס לחומר הראיות שבמישור זה.

ב. עניינית, הראיות המשמעותיות שמקורן בשוטרי הרש"פ, ושבחס אליהן מתבקשת התייחסותי באשר אין הנושאים "מכוסים" על ידי החקירה הישראלית, הן בעיקר אלה: הודאת המשיב במיוחס לו ברשות, וביחס לאקדח שהביא עלא - 'שרשרת המוצג'.

ג. נכון אני לצורך החלטה זו להניח לשאלה האם ועד כמה ניתן להכיר בהודאת המשיב ברשות הפלסטינית, באשר אף מצד המבקשת לא התבקשתי לכך. לכל היותר אציין שפשיטא שלא יהא נכון לראות בה כראייה שוות ערך להודאה (שבפרשתנו לא קיימת) שניתנה בישראל. עם זאת, ניתן לקבל את עמדת המבקשת שיש משקל מסוים לפרטים המצויים בהודאת המשיב כגון שירה ביד שמאל מאחר ונפצע בידו הימנית.

ד. ואשר לשרשרת המוצג, ביחס לאקדח - נכון אני להכיר בראיות לכאורה במישור זה.

12. "העטווה"

בין משפחות הצדדים נערכה 'עטווה'. נוכח זאת נשאל ב"כ המשיב מה ההיגיון ב'עטווה' בהינתן גרסת המשיב שאין לו קשר למות המנוח. בתשובה הופנה בית המשפט להודעת מר בדר מרקה, הדמות העיקרית לענייני סולחות או 'עטוות' ברמאללה. לפי ההודעה, די בעצם קיומו של חשד כדי להצדיק קיומה של 'עטווה' לצורך הרגעת הרוחות. ואולם, במסגרת 'עטווה' זאת, שילמה משפחת המשיב 110,000 דיןר, וטוב יעשה, אם ישאל השואל האם ועד כמה סביר שמי שלא עשה דבר יסכים לשלם סכום כה גבוה, רק כדי להסיר מעצמו כל חשד למעורבות באירוע



שאין לו כל קשר אליו, לטענתו. גם בכך יש חיזוק לטענות המבקשת.

13. מות המנוח

עוד נטען, שבאשר נפטר המנוח כחודש וחצי לאחר האירוע, ניכר ספק בשאלה, אם נכון לייחס את המוות בהכרח לפגיעת המנוח מהירי. ומה גם שעל הפרק אדם שהיה כבן 89, כשניתן בנקל להבין טענות לקיומן של מחלות רקע רלוונטיות רבות. יש אף ראייה לפיה סיבת המוות - זיהום. ער אני לאמור בסעיף 309 לחוק העונשין והפסיקה בעניין, ואף לגרסת הרופא המטפל, ד"ר גל זקס, שנועדה ללמד על קשר ישיר בין הכדורים למות המנוח. ועם זאת, אכן על הפרק שאלה שיהא נכון למצות את הדיון בה בהליך העיקרי, ואולם, לשלב זה לא מצאתי בשאלה זו כדי לשנות: לצורך החלטה זו אקבע, שאפילו אראה את מעשי המשיב כמלמדים על נסיון לרצח ('בלבד'), לא יהא בכך כדי לשנות.

14. המישור הראייתי - הדיון המסכם

א. אכן, כפי שפורט על ידי ההגנה, בכמה וכמה מבין רכיבי הראיות ניתן להצביע על קשיים ממשיים: עדי הראיה נוקטים בגרסאות בהן ניתן להצביע על הבדלים מסוימים, לחקירה המקדימה ברש"פ, יש מחיר ראייתי, ופשיטא שחקירה אחרי חקירה, אינה דרך המלך. אשר למצלמת הרכב, פורטו הסתייגויותי בהרחבה בנפרד, תרמילי הכדורים הובאו על ידי סנדוקה, ועוד.

ב. ואולם, בהליך זה, לתמונה הראייתית הכוללת משקל מכריע למסקנה המתחייבת. בהליך זה מארג ראייתי ממספר רב מאד של כיוונים, כשברור שאין כל חשש לזיקה ביניהם. בכללם, בני משפחת סנדוקה, בני דודיו של המשיב וללא חשש ממשי לתיאום גרסאות, ממצאים כגון האקדח והתחבושת, וחוות דעת מז"פ ביחס לאקדח [מוכח שהקליעים ממנו] ולתחבושת ברכב [מוכח שמקורה במשיב שנפצע], סיגינט מסבך, מצלמות עין-הנץ, שאיש לא יכול היה להשפיע עליהן, ראייה מעוד מצלמה אחרת, שהיורה השתמש בידו השמאלית, ובידענו, שידו הימנית של המשיב היתה חבולה, ועוד. ומנגד, בפנינו, גרסת אליבי מצד המשיב, שאינה מתיישבת עם דבר וחצי דבר, ודי שאזכיר את התחבושת שנמצאה במכונית ההונדה, ואת



מצלמות הדרך שקלטו נוסע חבוש במכונית רלוונטית בשעות רלוונטיות. ולאחר כל זאת, קיים מניע: תגרה בה נפגע המשיב, לגרסתו הוא, שהתרחשה בסמיכות מועדים רלוונטית לאירוע, באותו יום מר ונמהר, כמה שעות קודם לכן. ועל מניע זה, למדים אנו מפי המשיב עצמו, וזו עובדה שאינה כלל במחלוקת.

לשון אחר: בחקירות רבות ניתן להצביע על ראייה שמהווה את הבריה התיכון של חומר הראיות, ולצידה נדרש בית המשפט לדון בחיזוקים הראייתיים שמציגה המדינה, ככל שישנם. בתיקים מסוג זה, קושי ממשי בראיה המרכזית, מחייב את בית המשפט לזהירות ולעיתים אף לקביעה בדבר כרסום בעצמת התשתית הראייתית. לא כך הם פני הדברים בפרשתנו, ונכון לנקוט בקביעה שונה, שלא לומר 'הפוכה': אין ראייה כלשהי, שניתן לומר לגביה, שאלמלא ראייה זו, היתה התשתית הראייתית נסדקת. המארג הראייתי הסמיך 'מכסה' כל בעיה אפשרית בכל ראייה נדונה נתונה: טול את חומר הראיות, השמט ממנה איזו ראייה שתראה לך בעייתית (וכאמור, קיימות אכן גם ראיות מוקשות), ועל פני הדברים, די, לה, לתביעה, בכל היתר, וזאת אף לצורך הרשעה שמעבר לתחום הספק הסביר. מצב דברים זה אפייני לתיקים בהם קיים, למעשה, "עודף ראיתי", וכך בפרשתנו.

ג. ייתכן שניתן להחריג מהאמור את הדיון בשאלה, אם מת המנוח כתוצאה ישירה של הכדורים שירה בו המשיב, או אולי עקב סיבוכים רפואיים שהתפתחו בשבועות בהן שכב בבית החולים. ברם, לצורך הבקשה למעצר המשיב, התרתי לעצמי להניח לחלוטין לשאלה זו, באשר, משנחה דעתי שהיה זה המשיב שירה, הרי לדידי, ולענין המעצר - די בכך. ולכל היותר, במאמרות מוסגרים בלבד אוסיף, שכלל שיעלה בידי הסניגור לפרוץ דרך בדיון הראייתי בשאלה זו, ייתכן שיאפשר הדבר הידברות מבורכת בין הצדדים, אך אותיר זאת כבר לימים אחרים ולמותבים אחרים.

ד. ואך להשלמת התמונה: חומר הראיות מלמדנו גם אודות מי שנפצע באירוע, וגם מבחינה זו, יש תשתית ראייתית.

14. לשאלת עילת המעצר וחלופת המעצר



בהינתן תשתית ראייתית, עילת המעצר ברורה. שקלתי בכובד ראש את שאלת חלופת מעצר. ברם, נוכח חומרת העבירה על נסיבותיה, ובדגש על תשתית ראייתית המלמדת על כוונת רצח בנסיבות מחמירות, על רקע התנהגות אימפולסיבית של המשיב, ותוך שהסתייע גם במי מבין בני משפחתו, אינני בדעה שנכון לאשר חלופת מעצר. מי שיוזר בנסיבות שכאלה בכוונה לפגוע, אינו מתאים לחלופת מעצר. ולצד המסוכנות, גם לחשש להימלטות מאימת הדין משקל בהחלטתי.

15. על יסוד כל האמור לעיל - המשיב במעצר עד תם ההליכים.

ניתנה והודעה היום, ט"ז באייר התש"ף, 10 במאי 2020, בנוכחות הצדדים.

אלכסנדר רון, שופט